

stává přes tuto exekuci nadále pohledávkou Karla K-a a to pohledávkou jeho z právního důvodu mzdy a že nezletilý Jaroslav S. oním příkázáním k vybrání nabyt pouze zmocnění ku vybrání pohledávky té na účet své vykonatelné pohledávky na výživné. Uvádí-li však rekursní soud, že zabavením a příkázáním k vybrání pohledávka tato nabytá povahy pohledávky nezletilého Jaroslava S-a na výživu, vyjadřuje tím pouze, že exekuci postihován jest vlastně uspokojovací nárok nezletilého Jaroslava S-a onou exekucí v příčině pohledávky té nabytý a sloužící k úhradě jeho vykonatelné pohledávky na zákonném výživném. Jde tedy zcela nepochybně o nárok, který jest dle §u 291 čís. 2 ex. ř. nezabavitelným a z toho důvodu jest napadené usnesení v zákoně plně odůvodněno a rekurs neoprávněn.

Čís. 6183.

Kolektivní smlouva zavazuje v ujednání o rozhodčím soudě současné strany, třebaž ten který účastník nedal za svou osobu písemného souhlasu ku smlouvě o rozhodčím soudě, leč že by ve zvláštní úmluvě bylo výslovně vyloučeno ustanovení kolektivní smlouvy o rozhodčím soudě. Stanoví-li kolektivní smlouva příslušnost rozhodčího soudu pro »neshody ze smlouvy a z pracovního poměru«, vztahuje se příslušnost rozhodčího soudu jak na spory za trvání pracovního poměru, tak i po jeho skončení řádným ukončením námezdního poměru neb předčasně. Byla-li žaloba z takového poměru přes to vznesena na řádný soud, jde o nepříslušnost řádného soudu, nikoliv o nepřípustnost pořadu práva.

(Rozh. ze dne 20. července 1926, R I 620/26.)

Proti žalobě, již se domáhal dílenský mistr na tovární společnosti služebních požitků, ježto prý byl bezdůvodně propuštěn, namítla žalovaná společnost nepřípustnost pořadu práva a nepříslušnost soudu, vzhledem k ustanovení §u 10 kolektivní smlouvy strojmistrovské, podle níž jakékoliv spory ze smlouvy i z pracovního poměru vzniklé jest vyříditi pořadem tam naznačeným, tedy zejména centrální paritní komisí v Praze, jež rozhoduje jako smírčí soud. Soud prvního stoluice námitkám vyhověl a žalobu odmítl, rekursní soud námitky zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, pokud jím bylo vyhověno námitce nepříslušnosti soudu a pokud jím byla žaloba z tohoto důvodu odmítnuta.

Důvody:

Nelze sdíleti názor rekursního soudu, že žalobce není vázán §em 10. kolektivní smlouvy o centrální paritní komisi v Praze jako soudu rozhodčím, ježto nedal za svou osobu písemného souhlasu k dotyčné úmluvě o rozsudím. Není třeba k platnosti, pokud se týče závaznosti úmluv o rozhodčím v kolektivních smlouvách, by členové organizací kolektivní smlouvu ujednavších, také ještě souhlas s onou úmluvou projevíli. Závaznost kolektivních smluv mimo případ zvláštního indi-

viduelního ujednání jest uznána všeobecně v §u 6 zák. o obch. pom. a pokud jde zvlášť o závaznost kolektivních smluv ohledně ujednání o rozsudím, plyne tato závaznost z ustanovení §u 599 c. ř. s. Podle tohoto §u vztahují se totiž předpisy civ. řádu soudního o řízení rozhodčím a o smlouvě o rozsudím i na rozhodčí soudy, které byly způsobem v zákoně přípustným zřízeny posledním pořízením nebo jiným opatřením na ujednání stran se nezakládajícím nebo stanovami. Takovým jiným opatřením nikoli přímo na úmluvě stran se zakládajícím a proto k závaznosti ani projevu souhlasu nebo přistoupení sporných stran nevyžadujícím jest i kolektivní smlouva v ujednání o rozhodčím. Opačné rekursním soudem vyslovené stanovisko není tedy správným a nesrovnávalo by se s účelem kolektivních smluv, ježto by je činilo ilusorními. Opačný názor nesrovnává se také se stanoviskem nejvyššího soudu v několika rozhodnutích v obdobných případech vysloveným (srovnej sb. n. s. 2267, 2344, 2663 a 2811). Důvod, pro který rekursní soud uznal na příslušnost soudu, dle toto odpadá. Příslušnost soudu není také dána ani, jak obranou proti námitce nepříslušnosti soudu žalobce uváděl, proto, že se služební poměr žalobcův zakládá prý na zvláštní úmluvě. Jest připustiti, že zvláštní úmluvou mohlo ujednání smlouvy kolektivní o smírčím soudě býti vyloučeno, ale to by se musilo státi výslovně. Tvrzenou zvláštní úmluvou ze dne 3. srpna 1925 se tak nestalo. Podle toho, co žalobce v této úmluvě uvedl, týkala se dotyčná úmluva toliko úpravy jeho služebního postavení a platu, netýkala se však rozhodčího soudu v kolektivní smlouvě ujednaného. Mylným jest též názor žalobcův, že rozhodčí soud podle kolektivní smlouvy není v případě, o který jde, příslušným, ježto se jedná o nárok z bezdůvodného propuštění a kolektivní smlouva nemá ustanovení o takovém případě, a dále, že smírčí soud není příslušným proto, že kolektivní smlouva stanoví rozhodčí soud jen pro spory za trvání služebního poměru, nikoli po jeho skončení. Podle kolektivní smlouvy (§ 10) vyřídí se smírčím jednáním, pokud se týče smírčím soudem neshody ze smlouvy a z pracovního poměru vůbec, neboť kolektivní smlouva v tom směru nerozeznává, zejména nerozeznává mezi spory za trvání pracovního poměru a po jeho skončení, ani mezi spory při řádném ukončení námezdního poměru a spory při jeho předčasném ukončení. Spor, o který jde, jest sporem o nárok podle §u 29 zákona o obch. pom., tedy ze služebního, pokud se týče pracovního poměru a platí tudíž ohledně něho ustanovení §u 10 kolektivní smlouvy, to jest patří před rozhodčí soud. Námitka nepříslušnosti soudu jest dle toho opodstatněna. Pokud však namítána byla i nepřípustnost pořadu práva, a pokud první soud i této námitce vyhověl, nelze s prvním soudem souhlasiti. Není pochybnosti, že, kdyby nebylo onoho ujednání o soudu rozhodčím, byl by povolán rozhodovati spor řádný soud, neboť jde o nárok ze služebního (pracovního) poměru, tedy o nárok soukromoprávní (§ 1 j. n.). Jedná se tudíž jen o ujednanou nepříslušnost soudu, nikoli o nepřípustnost pořadu práva (sb. n. s. č. 3878, 4957). Proto, co se tohoto bodu týče, usnesení prvního soudu nebylo obnoveno.